

гава азъ мълчешкомъ быхъ проливала слъзы; но ный имаме врагъ жестокъ и неумолимъ; той е сторилъ намѣреніе да вземе живота на всички ны, господарю, той не е достоенъ да бжде въ двора ти.“—„Кой е той, който е дерзнулъ да направи това?“ воскликнулъ Артаксерксъ. „Това е Аманъ,“ отговорила царица-та: „той е врагъ нашъ.“

Тогавъ ся открыло, че царица-та была отъ оня народъ, който былъ осъденъ отъ Амана на смъртъ. Аманъ стоялъ уплашенъ, не смѣялъ да вдигне очи да погледне ни на царя, ни на царицѣ-тъ. Артаксерксъ ся разгнѣвалъ и излѣзълъ въ градинѣ-тъ. Аманъ принадлежълъ при возѣ-тъ Есѣрины, умолявалъ да пощади живота му и, въ страха-тъ си, до толкова забравилъ длъжно-то почтеніе камъ царицѣ-тъ, что то ся осмѣлилъ да пригърща колѣнѣ-тъ ѝ. Въ тайж минутѣ ся върнулъ царя-тъ изъ градинѣ-тъ; като видѣлъ Амана, че пригърща на Есѣиръ колѣнѣ-тъ, той ся разсърдилъ още повече. По знакъ, даденъ отъ царя, Аману завезали очи-тъ, като на прѣстѣпникъ, който е приготвенъ за смъртъ, и извлѣкли го вънъ отъ стаи-тъ на царицѣ-тъ. Единъ отъ слуги-тъ Артаксерксовы казалъ: „Аманъ е заповѣдалъ да поставятъ на двора си висѣлицѣ пятьдесятъ лакты высокѣ за оногова Іудеанина, който спаси на царя живота.“—„Нека на сѣщѣ-тъ висѣлицѣ обѣсятъ самого Амана,“ казалъ царя-тъ.

Амана обѣсили на сѣщѣ-тъ висѣлицѣ, кождо былъ приготвилъ той за Мардохея, а Мардохей встѣпилъ на мѣсто-то Аманово при двора Артаксерксовъ. Царя-тъ го направилъ хранитель на печата си и отмѣнилъ бесчеловѣчно-то повелѣніе за истребленіе-то на Іудейскыя народъ. Іудеетѣ по тоя случай учредили праздникъ, когото още и до сега празнуватъ ежегодно.